

Lidé se štítí tvorů, kteří cizopasí na jiných, přiživují se na nich, číhají na jejich slabost a snaží se je zákeřně o vše připravit. Pijavice patří mezi ně, i když určité druhy dokážou lékaři využít k léčbě některých nemocí, takže jsou vlastně alespoň v tomto ohledu užitečné. Nejhorší však jsou pijavice lidské. Mají mnoho podob, mnoho tváří. Některé vysávají svým obětem zdraví a často i život, jiné se vrhají na jejich majetek.

Takovou pijavicí byl Hubert Pilčík, který využíval lidského neštěstí a o život připravil nejméně pět lidí. Jistý český deník jeho příjmení uváděl jako Petlan, ale v úředních spisech je uvedeno jméno Pilčík. Byl to snad největší poválečný vrah na našem území. Netvor v lidské podobě, pro kterého neštěstí jiných bylo jen cestičkou k vlastnímu obohacení. Pro peníze a mamon jednal krutě a bezcitně. Zvíře by mělo víc soucitu než on.

Únor 1948 poznamenal osudy mnoha lidí. Mnozí z nich se rozhodli opustit naši republiku. Jinak než přes západní, takzvanou zelenou hranici, to nešlo. Obnovila se živnost převaděčů a pašeráků lidí. Za převedení přes hranice se dobře platilo, respektive převaděči často žádali nehorázné sumy. Také Hubert Pilčík si chtěl tímto způsobem vydělat. Až do té doby se ničím významnějším neproslavil. Byl takový jako jeho jméno – docela průměrný, obyčejný a nenápadný.

Jedna zvláštnost tu ale přece jen byla: Pilčík se k vraždám uchýlil až na prahu důchodového věku a část svých obětí vraždil již jako důchodce. V roce 1948 mu totiž bylo již sedmapadesát, a když ho policie dopadla, táhlo mu na šedesátku. Nestává se často, že by člověk jeho věku vstoupil na zločineckou dráhu, a dokonce takovým způsobem, jakým to udělal on.

Narodil se 14. října 1891 v Novém Hrozenkově na Vsetínsku. Prošel několika zaměstnáními, nakonec skončil v plzeňské Škodovce, z níž odešel do důchodu. Byl ženatý, manželka Antonie byla o jedenáct let mladší než on, vlastní děti neměli.

Nikdo z jeho okolí netušil, že by mohl být vrahem. Rád si vypil, miloval především víno, poseděl v hospodě, poklábosil se sousedy nebo

známými. Těšil se tomu, čemu se říká dobrá pověst. Byl skutečně přátelský, dovedl s lidmi navázat kontakt a bavit je. Měl velmi bujnou fantazii a s oblibou se vydával za jednu z obětí tragického konce slavného Titaniku. Tvrdil, že potopení lodi osobně zažil. Lidé ho měli rádi, a tak se ani nikdo nepídil po tom, zda je jeho vyprávění pravdivé, nebo není.

Příznivce si také získával svým dobrým vztahem k přírodě. Miloval ptáky, amatérsky se věnoval ornitologii. Na své zahradě nedovolil porazit ani borovici, která sousedům bránila ve výhledu, protože – jak tvrdil – ptáci by si pak neměli nač sedat.

Vyznal se rovněž v léčivých bylinách. Rád je sbíral, sušil a dovedl využívat jejich léčivých vlastností. Pro sušené směsi za ním chodili lidé z širokého okolí. I k nim se choval hezky, některým dokonce v létě pronajímal pokoj ve svém domě jako letní byt a s hosty vyrážel na dlouhé, i několikahodinové túry. Věk mu vůbec nevadil. Lesem a loukami se toulal v době sklizně léčivých rostlin a za vzácnou bylinou byl ochoten se vydat i několik kilometrů daleko. Vypadá takhle vrah? Nechce se tomu věřit, ale bohužel skutečně vypadá. To je na tom to nejtragičtější, přirozeně kromě vražd, které spáchal.

Na otázku, kdy se Hubert Pilčík vydal na cestu zločinu, se kriminalistům nepodařilo najít přesnou odpověď. Až v průběhu vyšetřování se ukázalo, že na svých turistických výletech vykradl také nějaké chaty, ale to by ho asi k vraždění lidí samo o sobě přivést nemohlo.

Jeho akční rádius byl velký. Pilčík se netajil tím, že celý prostor kolem Plzně, ale také jisté oblasti Šumavy, má dobře prochozené; tvrdil, že až tam ho prý dovedla jeho turistická a sběratelská vášeň. Na Šumavě znal několik místních lidí, kteří mu radili, kde by měl léčivé byliny sbírat. Mezi nimi si snad také později našel agenty, kteří měli za úplatu dostávat zájemce před hranici.

Mohla to být pravda i nemusela. Musíme však vzít v úvahu, že Pilčík uměl znamenitě fabulovat a balamutit lidi, a pokud vlastní fantazii spojil s tím, co o Šumavě a jejích tajemstvích věděl, jeho tvrzení mohla znít přesvědčivě. Zájemci o případný přechod přes hranici na

Západ se proto u něj začali hlásit, a to i přesto, že žil až ve vesnici Senec, ležící severně od Plzně, a ne přímo na hranici, jak to známe z televizního zpracování jeho příběhu.

Zpočátku snad skutečně několik lidí, kteří kdysi u něj byli na letním bytě, do Bavorska přes Šumavu dostal a na jejich doporučení se pak na něj začali obracet další zájemci. Jeho nová živnost vzkvétala. Dnes už nikdo přesně nezjistí, kolik do svého třípokojového domku nakonec nalákal lidí, které připravil o život, majetek nebo obojí. Velká část jeho zločinů není zdokumentována, protože vyšetřování některých případů nebylo dovedeno do konce. Výjimkou je případ rodiny Balleyových z Plzně.

Pan Emanuel Balley byl bývalý úspěšný plzeňský obchodník, narozený v roce 1886. Již před první světovou válkou získal poměrně slušný majetek a tomu odpovídající postavení, které si ještě upevnil v předmnichovské republice. Únorové události v roce 1948 ho přirozeně zaskočily a situaci chtěl řešit odchodem do zahraničí, kde měl jako bývalý obchodník poměrně dost přátel.

Stejně smýšlela i jeho jednatřicetiletá dcera Renata, povoláním fotografka. Před svými známými se svými názory vůbec netajila a je pravděpodobné, že některý z nich ji spojil s Hubertem Pilčíkem. Všechno pak proběhlo podle předem domluveného plánu. Pilčík ale odmítl převést otce s dcerou přes hranici současně. Jeho snahou bylo osoby, které se svěřily do jeho rukou, od sebe izolovat, aby se s nimi mohl vypořádat odděleně. Jen to mu zaručovalo úspěch.

Oba Balleyovi v Plzni rozhlásili, že se budou stěhovat do Zruče, vesničky která ležela hned vedle Sence. Dali si tam dokonce odvézt nábytek a většinu svršků, ale v novém bydlišti se nikdy neukázali.

Na cestu na Západ vyrazil jako první pan Emanuel Balley. V úterý 6. března 1951 zajel za Hubertem Pilčíkem a oba spolu odešli do hájovny Lipovka nedaleko vesnice Někmiř. Hájovna přitom neleží na jih od Plzně, ale směrem na severozápad, takže se od hranice spíš vzdalovali, než že by k ní směřovali. K hájovně dorazili pozdě odpoledne, zjistili, že je prázdná, a něco málo pojedli.

„Měl byste si na chvilku zdřímnout,“ navrhl Balleyovi Pilčík. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu a musíte být alespoň trochu svěží.“

Emanuel Balley souhlasil. Cesta byla pro něho dost namáhavá a vyčerpávající. Na jeho fyzickém stavu se podepsalo i nervové napětí, které přitom prožíval. Natáhl se tedy a za okamžik už spal. Pilčík z něho nespustil zrak. Počkal ještě chvíli, a když se přesvědčil, že Balley tvrdě spí, vytáhl z vaku gumový obušek, na jedné straně zpevněný kovem, a vši silou udeřil oběť do hlavy. Balley ztratil vědomí, ale stále ještě žil. Pilčík ho proto udeřil znovu a pak ještě jednou a ještě... Jak ukázala pozdější pitva, i po všech těchto surových ranách byl Balley stále ještě naživu.

Pilčík si to buď neuvědomil, nebo se tím nezabýval. Řešil důležitější problém: jak se zbavit těla. Prohledal celou hájovnu, až nakonec na půdě našel dvě lahve s nějakým olejem. Rozhodl se proto, že mrtvolu spálí. Vylil na ni obsah obou lahví, navrch naházal suchou slámu a seno a vše podpálil. Oheň zanedlouho zachvátil celou hájovnu a tělo z větší části skutečně strávil.

Požár zahlédli lidé a běželi hasit. Hájovnu se ale zachránit nepodařilo a hasiči, kteří přijeli na místo, sotva zabránili tomu, aby se oheň nerozšířil na okolní stromy. Hubert Pilčík už na místě nebyl. Počkal, až se požár rozhoří, a spěchal domů do Sence.

Po několika dnech navštívil v Plzni příbuznou Balleyových, u které zatím bydlela Renata spolu s dvanáctiletou neteří, dcerou své sestry.

„Váš otec je už na druhé straně,“ řekl jí. „Teď jste na řadě vy.“

Po několika dalších dnech se u Pilčíkových objevila Renata Balleyová. Její příchod nikoho ze sousedů nepřekvapil. Domnívali se, že to bude zase jedna z turistek, které přijížděly k Pilčíkovi na letní byt, nebo zájemkyně o léčivé byliny – ty si v jeho domě doslova podávaly dveře. Renata Balleyová nezůstala u Pilčíka dlouho. V sobotu 17. března 1951 ji Pilčík omráčil úderem svého obušku a podobně jako jejího otce se ani ji nepodařilo hned zabít. Byl ale odhodlán udělat vše, jen aby mladou ženu zbavil života. Do úst jí nacpal kapesník a kolem krku nadvakrát omotal šňůru na prádlo, kterou ji nakonec uškrtil.

Stál však před stejným problémem jako v případě Renatina otce: kam ukryt mrtvé tělo. Nakonec se rozhodl, že ji zahrabe v pískovně v lese nedaleko Sence. Aby mrtvolu nebylo tak snadné identifikovat, svlékl jí šaty. Ponechal jí pouze bílou košili bez monogramu a podprsenku bez značky výrobce. Oběť odnesl do pískovny, vykopal mělký hrob, tělo do něj uložil na levý bok a zahrabal. Kdyby měl víc času nebo lepší nervy, mohl vykopat hrob hlubší a nikdo by se nikdy o vraždě nedověděl.

V květnu 1951 si do domu přivedl dvanáctiletou neteř Balleyových. Také s ní měl své plány. Nejdříve dívce namluvil, že její teta a děda odešli na Západ do Bavorska a že ona by je měla brzy následovat. Přejít přes hranice ale neustále pod různými záminkami odkládal. Současně začal omezovat svobodu dívčina pohybu. Aby ji nikdo cizí u něho nezahledl, nejdřív jí zakázal vycházet z domu, později se musela i v domě ukrývat a z úkrytu směla vycházet pouze večer, kdy už všichni v okolních domech spali. Pilčík ji také donutil, aby psala dopisy pro rodiny lidí, které údajně převedl úspěšně přes hranice.

„Máme se dobře, daří se nám, všechny zdravíme, přijďte za námi!“

Takový byl ve stručnosti jejich obsah. Pilčík později s těmito dopisy, které podepsal vymyšlenými jmény, navštěvoval rodiny uprchlíků a tvrdil jim, že mu je z Bavorska přinesli jeho agenti. Ani tuto „službu“ nedělal nezištně. Za všechno si nechal bohatě zaplatit – zlatem a stříbrem. Peníze nebral.

Když dívku přinutil, aby podobný dopis napsala své plzeňské tetě, muselo jí být jasné, že něco není v pořádku. Dopis oznamoval, že všichni, tedy včetně ní, jsou zdraví a dobře došli. Dívčino podezření začalo narůstat, a tak se Pilčík někdy uprostřed léta 1951 rozhodl k radikálnímu řešení.

Vzal dvě delší prkna a vzájemně je spojil. Na jednom konci a do středu připevnil řemeny, na druhý konec přibil bedničku s dvojitými stěnami a prostor mezi nimi vyplnil starými hadry. Ve spodní části měla bednička otvor o šíři dívčího krku, víko bylo také dvojitě a dalo se zaklapnout. Donutil dívku, aby si lehla na prkna a hlavu strčila do

bedny. Pak zaklapl víko, takže děvče mělo hlavu zavřenou v bedně. Mohlo křičet, jak chtělo, přes dvojité stěny a hadry mezi nimi, nebylo nic slyšet. Aby se uvnitř neudusila, protáhl víkem kovovou trubku, kterou dívka musela držet v ústech. Nakonec ji řemeny přivázal k prkům v pase a kotníky stáhl dalšími řemeny.

Zcela znehybněnou dívku ukryl v kozím chlívků na konci zahrady. V tomto mučícím zařízení muselo děvče zůstat 12 až 16 hodin denně podle jeho nálady. Později vyšlo najevo, že dva ze čtyř měsíců, které u Huberta Pilčíka strávila, byla vězněna takovýmto způsobem. Zcela nehybná a bezbranná. Nemohla zahnat myši ani brouky, kteří po ní v chlívků lezli, nemohla jít ani na záchod. Její věznitel ji navíc znásilňoval a sexuálně zneužíval! Teprve když ji vysvobodila policie, mohla se vrátit k normálnímu životu. Později se dokonce provdala a měla děti.

Sama policie se k řešení případu dostala poměrně pozdě. Tehdy neexistovala a ani nemohla existovat přesná statistika lidí, kteří z Československa uprchli na Západ. Uprchlíci byli považováni za nezvěstné a naopak – nezvěstné osoby mohly být pokládány za uprchlíky, a proto po nich nikdo nepátral.

Až do roku 1951 neměla policie nejmenší potuchy o tom, že by se v Senci a jeho okolí děly takové hrůzy. Vše se změnilo až po požáru hájovny u Nekmíře.

Vyšetřování začalo 6. března 1951 jako rutinní záležitost – shořelo stavení a bylo nutné zjistit proč. Jenže krátce po první obhlídce spáleniště bylo objeveno značně ohořelé tělo. Teď už policisty zajímala jiná věc: čím je ta mrtvola a co bylo příčinou její smrti. Plzeňští vyšetřovatelé měli již tehdy podezření, že smrt toho člověka a příčina vzniku požáru spolu souvisejí.

A jejich podezření se začalo potvrzovat hned příští den. Na spáleništi se objevili pracovníci plzeňského Ústavu pro soudní lékařství a na místě konstatovali, že mrtvola byla pravděpodobně polita nějakou hořlavinou a úmyslně zapálena. Ke svému závěru došli na základě toho, že běžný požár by mrtvolu nemohl zdevastovat tak rozsáhlým

způsobem. Z těla totiž zůstala jen značně ohořelá hlava, kus krku a část trupu. Zbytek, především všechny končetiny, oheň zcela zničil.

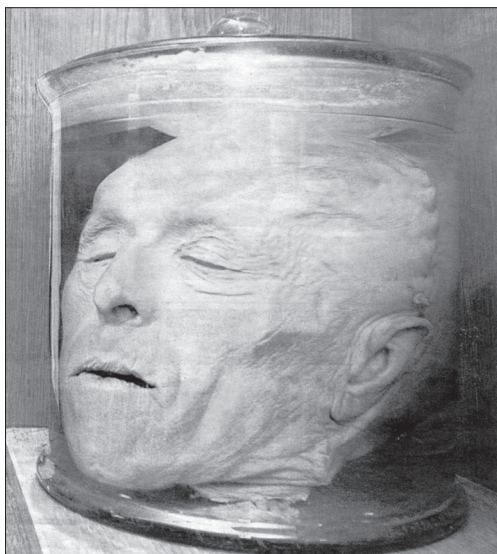
Pracovníci Ústavu pro soudní lékařství se proto soustředili na detailní rozbor pozůstatků. Nejdříve byla prozkoumána hlava a krk. Byl objeven malý medailonek na řetízku, jehož články měly tvar malých obdélníků. Pak byl sesbírán všechnen popel, a pozorně přesypán přes síto. Policisté tak získali další stopy: dvě skla do brýlí, přezku z boty, dvě přezky od podvazků na ponožky, kovové výztuže do límce košile, a dokonce i kousek kravaty, který se na začátku požáru oddělil, spadl na zem a nestihl shořet.

Nakonec se pracovníci Ústavu pro soudní lékařství vrátili znovu k přezkoumání pozůstatků trupu. Opatrně zbytky těla obrátili a čekalo je další překvapení. Ukázalo se, že ničivý požár nezničil kousek kůže o ploše přibližně 7 krát 7 centimetrů v místech mezi lopatkami. Kůže byla silně ochlupená, což jen potvrzovalo domněnku, že v hájovně byla spálena mrtvola muže.

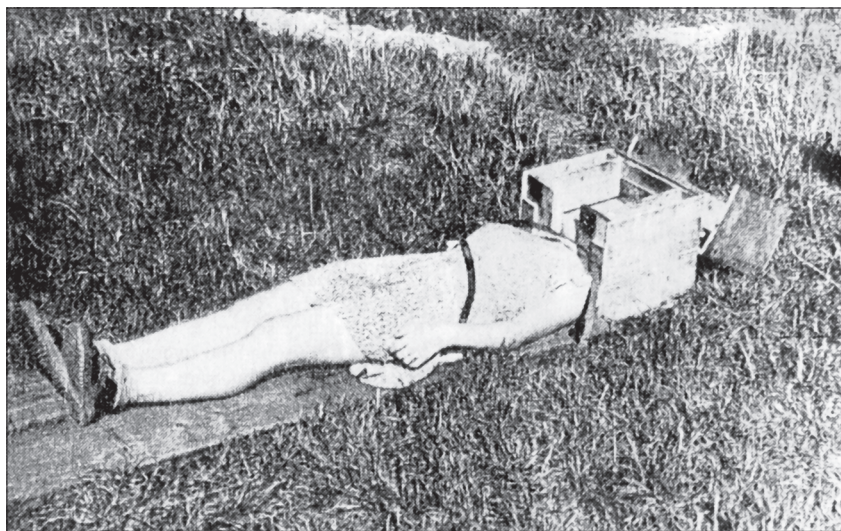
Teprve potom byly zbytky mrtvoly převezeny do Plzně a druhý den – 8. března 1951 – byly podrobeny důkladné pitvě. Stav a uložení zbylých orgánů potvrdily, že jde skutečně o muže. Dalším vyhodnocením, zejména prozkoumáním kostí, obratlů, dásní, žil atd., se zjistilo, že muž mohl být přibližně padesát let starý. Délka zachovalých kostí zase svědčila o tom, že byl asi 170–175 centimetrů vysoký, měl tedy jen průměrně vysokou postavu.

Ale i když se soudní lékaři snažili sebevíc, ze zachovaných pozůstatků nedokázali určit příčinu smrti. V jednom však kriminalistům přece jen pomohli. Podrobně prozkoumali tepny mrtvoly a zjistili, že se v nich nachází takzvaná „vařená krev“. To bylo důležité zjištění, protože ukazovalo, že muž byl spálen zaživa. Po smrti steče krev z tepen do žil a tepny se vyprázdní.

Policisté mezitím vyslyšali lidi z širokého okolí, ale žádné svědky, kteří by v okolí hájovny nebo na přístupových cestách k ní viděli dvojici mužů nebo skupinu neznámých lidí, nenašli. Nikdo neviděl nikoho k hájovně přicházet, ani od ní utíkat. Nenašly se ani žádné stopy

Hlava masového vraha patří mezi rarity plzeňského Ústavu soudního lékařství.

Hodiny denně musela dvanáctiletá dívka ležet s hlavou v bedničce, znehybněna řemeny. Pilčik ji mučil a znásilňoval.

vlečení nebo tažení tak velkého předmětu, jakým lidské tělo je. Bylo jasné, že uhořelý muž přišel do hájovny po svých a byl zavražděn na místě. V tom se závěry policie shodovaly se závěry soudní pitvy.

Přes všechno své úsilí ale nic jiného nezjistili. Případ pomalu začal zapadat prachem a snad by zapadl úplně, kdyby nedošlo k novým událostem.

V pátek 20. července 1951 si skupina dětí ze Sence vyrazila do blízkého lesa. Na jedné z mýtin děčka objevila písek a začala si na něm hrát. Nejdřív zkusily vyhrabat menší jámu, ale brzy s hrou skončily. V písku totiž objevily část lidské nohy, a tak s jekotem utekly domů. Rodiče okamžitě vše nahlásili na místní úřadovně Veřejné bezpečnosti a odtud šlo hlášení do Plzně. Protože již začínal večer, bylo rozhodnuto, že specialisté přijedou na místo nálezu až druhý den ráno a zatím budou mýtinu a její okolí hlídat místní policisté.

V sobotu se na mýtinu dostavili jak kriminalisté, tak pracovníci plzeňského Ústavu pro soudní lékařství. Opatrně odstranili z těla oběti písek a hned na místě konstatovali, že jde o mrtvolu mladé ženy, jen z části oblečené a pravděpodobně zavražděné. Šaty neměly žádnou značku; určitým vodítkem mohly být jen náušnice ve tvaru šroubků, které měla žena v uších.

Pitva mrtvoly byla provedena ještě tentýž den a v mnohém potvrdila podezření, které už policie měla. Především byla zcela vyloučena možnost sebevraždy, takže případ byl dál vyšetřován jako vražda. I když zbytky těla byly výrazně poznamenány hnilobným rozkladem, bylo zjištěno, že žena byla uškrcena, a to pravděpodobně šňůrou na prádlo, kterou měla omotanou kolem krku. Podle stupně rozkladu bylo určeno, že tělo neleží v písku déle než tři až pět měsíců.

Nejlepším vodítkem, které nakonec policisty dovedlo k vypátrání totožnosti stále ještě neznámé zavražděné ženy, byl stav jejího chrupu. Na třech zubech měla korunky – dvě korunky byly ze zlata, třetí byla acolitová inlay.

Déle než měsíc obcházel plzeňští policisté se zuby všechny zubní ordinace, ambulance a nemocniční oddělení. Ukazovali je všem zu-

bařům, dentistům a zubním laborantům a doufali, že některý z nich svou práci pozná. To se stalo až koncem srpna 1951, v době, kdy už slábla naděje, že stopa někam povede.

„Ano,“ řekl jeden ze zubních techniků, „tuhle inlay jsem dělal já! Když chvíli počkáte, podívám se do evidence pacientů a hned vám řeknu, pro koho jsem ji dělal.“

Policie se tak dostala ke jménu Renaty Balleyové, což byla rozhodující stopa. Podle policejních záznamů se ona a její otec odstěhovali z Plzně do Zruče. Policisté se tam hned rozjeli, ale žádného člena rodiny Balleyových ve Zruči nenašli.

„Nikdy jsme je tady neviděli,“ tvrdili místní lidé. „Přivezli sem jen jejich nábytek, ale ten pak zas nějakí dva muži hned v březnu odvezli.“

Od března do července uplynuly čtyři měsíce, což odpovídalo předpokládané době, po kterou mrtvola Renaty Balleyové ležela ve svém písečném hrobě. A přesně ve stejné době – v březnu 1951 – v hájovně u Nekmíře shořela mrtvola neznámého muže, jehož věk odpovídal Renatina otce. Mohla to sice být jen náhoda, ale zdálo se velmi pravděpodobné, že se otec i dcera stali v březnu obětí zločinu a že pachatel, nebo pachatelé se jejich mrtvol zbavili.

Policisté se proto začali zajímat, jak vlastně Renata a její otec vypadali, zda neměli na těle nějaké zvláštní znamení. Hledali jejich známé a příbuzné. Přirozeně že narazili na jejich plzeňskou tetu, která nejdříve bydlela u Balleyových a později se Renata Balleyová přistěhovala k ní. Popisy, které teta uvedla, odpovídaly předpokládané podobě obou zavražděných, Teď již nebylo pochyb o tom, komu patří mrtvoly, které policisté objevili u Nekmíře a Sence.

Nastala další etapa vyšetřování, objasnění pohybu obou obětí v březnu 1951. Policisté brzy zjistili nejen to, že Renata Balleyová nový režim v lásce neměla a rozhodla se „zmizet co nejdřív za kopečky“, jak se tehdy říkalo, ale také to, že žila poměrně nákladným způsobem života a měla několik milenců, které rychle střídala. Tak se dostali na stopu muži, který byl Renatiným posledním milencem. Právě na něj

také padlo největší podezření. Byl zadržen a předveden k výslechu. Neznal příčinu svého zadržení a domníval se, že je to kvůli Renatinu útěku za hranice. Že by jeho milenka byla mrtvá, ho ve snu nena-
padlo.

„Ano, znal jsem ji a byl jsem jejím milencem,“ přiznal proto rychle. „Ale naposled jsem ji viděl v pondělí 11. března 1951, to si pamatuju docela přesně. Pak jsem ji už neviděl...“

„To jste se ani nezajímal, co s ní je?“

„Ani ne.“ Odpověď byla vyhýbavá. „Ale po čase jsem zašel za její plzeňskou tetou, u které tehdy bydlela, a ta mi řekla, že už je v Bavorsku, za hranicemi... I s tátou a se svou neteří.“

„Odkud to ona věděla?“

„Řekl jí to nějaký strýc ze Sence, který ji prý převedl přes hranici.“

Konečně tu byla nějaká konkrétní stopa! Huberta Pilčíka dělilo od zatčení už jen pár hodin. Policisté se okamžitě rozjeli k Renatině tetě a ta vše potvrdila.

„Nevím ale, jak se ten strýc jmenuje,“ řekla. „Neznám ani jeho přesnou adresu. Ale jednou jsem s Renatou v Senci byla a ta mi ukázala dům, ve kterém bydlí.“

Následovala výprava do Sence. Teta okamžitě poznala Pilčíkův dům a ukázala ho policistům. Ti už déle nečekali, vešli do domu a Huberta Pilčíka legitimovali. Pak ho konfrontovali s Renatinou tetou.

„Je to on!“ prohlásila. „Tehle člověk měl Balleyovy převést přes hranici. V létě ke mně přišel a odevzdal mi od nich dopis. Psali, že všichni tři hranici šťastně překročili a mají se dobře.“

Hubert Pilčík byl zatčen a v jeho domě byla provedena domovní prohlídka. V podkroví za rádiem policie objevila ostře nabitou automatickou pistoli a bubínkový revolver. Vrah naštěstí neměl dost času ani prostoru k tomu, aby mohl zbraně proti policii, nebo proti sobě použít. Nález zbraní byl ale jen prvním překvapením. Policie v domě našla několik kufrů s pánskými a dámskými šaty, prádlem a botami. Byly tu rovněž různé šperky, mezi jinými i ty, které patřily Renatě Balleyové!